

Trogared kápolna

Ötvened vasárnap

„A te hited megtartott téged, menj el békességgel!” (Lukács ev. 7,50)

Az evangéliumok tanúsága szerint Jézus sokszor beszélt a békességről, mely Őbenne és Őáltala megadatik. Természetesen ezt a héber illetve az arámi „*shalom*” kifejezés értelmében mondta. Ez a kifejezés pedig nagyon gazdag tartalommal bír, így hordozza a *teljesség, egészség, béke, jólét, biztonság* jelentést. Jézus az embert, jelekké tett gyógyításai után megmentve és helyreállítottan ebben a „*shalomban*”, azaz teljességben bocsátja el, amikor azt mondja: *a hited megtartott téged, menj el békességgel.*

Ugyanakkor Jézus soha nem csak a betegséget látta, hanem a beteg embert a maga teljességében. Magyar nyelvünk ezt ékesen fejezi ki, amikor a nem beteg emberre azt mondja, hogy egészséges. Vagyis „egész”, egyben van, aki pedig megbetegszik, annak az *egész-e* sérül. Mai kifejezéssel élve Jézus szemléletére tekintve azt mondhatjuk, hogy az *holisztikus gondolkodás és látás* a szó eredeti értelmében, amely tudja, hogy minden mindennel összefügg. Tudta, hogy a lélek elakadása a testet is megbetegíti a test sérülése és deficitessége pedig a lelki egészségre is kihatással van. Az ember egy EGÉSZ, akinél *minden mindennel összefügg*. Ez a szemlélet *feltételezi a test-szellem-lélek szétválaszthatatlan és egymásra kölcsönösen ható egységét*. A *holisztikus*, azaz a teljes emberre figyelő szemléletű gyógyítás nem a betegséget, a megbetegedett szervet, vagy testrészt, hanem az „egész” beteget gyógyítja, *kinek az egészét, az egészségét kívánja helyreállítani*. Vagyis *a betegség-központúság helyett a beteg ember kerül a gyógyítás középpontjába*, a maga testi, lelki, spirituális és szociális összetettségében.

Az evangéliumok által élénk tárt gyógyítás-történetekben a fizikális (szomatikus) szinten megjelenő betegség gyógyulása mindig lelki szinten kezdődik. A lelki szint pedig óhatatlanul találkozást követel a hit dimenziójával. Amikor Jézus azt mondja, hogy „*a hited megszabadított téged, menj békével*” vagy „*a hited meggyógyított téged*”, akkor a gyógyításra azt a görög igét használja, amit az Újszövetség a „*megmentés*” kifejezésére is alkalmaz. Jézus nem firtatta a betegség okát, a beteget nem a múltja, hanem a jövője felől nézte. Az egész Újszövetség gondolatiságába állítva azt mondja, hogy *a szenvedés titok, misztérium*. Arra a kérdésre, hogy ki és mi okból szenved, nem lehet válaszolni, ez a kérdés megválaszolhatatlan.

Van azonban egy másik kérdés, amire lehet és érdemes is választ keresni, ez pedig a „*mi célból*”? Mi a célja, mit akar az Isten kimunkálni bennünk a keresztünk által? *Nem az a fontos, hogy miért érte ez vagy az a baj, hanem, hogy mi mindent érhet el benne éppen a próbatétel révén az Örökkévaló, mennyivel teheti mássá, többé az életét, mennyiben lehet fejlettebb a személyisége és erősebb illetve mélyebb az Istennel való kapcsolata*. Jézus teljessé tette a *testi-lelki-spirituális* gyógyulást azzal, hogy figyelmeztetette az útjára bocsátott gyógyultat „*többé ne vétkezz*”, mert ahogy a test bénasága lelki bénasághoz vezetett, úgy a bűn, a lelki betegség testi betegséget is okozhat. A hitében, Istenhez való viszonyában elakadt ember, lelki egészsége is diszfunkcionális. Ezért is fontos, hogy az evangéliumok tanúsága szerint mindazok, *akik Jézus közelébe kerültek, elsősorban meghallgatva, megértve és megerősítve érezhették magukat. Megerősítve, hogy keresztjüket hordozni tudják. Mert Jézus nem azt ígérte, hogy leveszi a keresztünket, hanem azt, hogy lesz elég erőnk azt elhordozni. Tanítványainak ezt mondta: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem!* (Máté 16,24)

Mindebből következik, hogy a holisztikus szemlélet és emberkép a lelki dimenziót sem hagyhatja érintetlenül és ezen a területen is megjelenik. Ez a fajta szemlélet megváltoztatja a betegség-értelmezésünket is. A betegség egy *üzenethozóként* jelenik meg, amely felhívja a figyelmet a változtatás szükségességére. Ebben felfedezhetjük azt a *Jézus által megjelenített hívást*, melyet minden gyógyítása alkalmával a szenvedő ember felé intézett, melynek során *megújulásra-megtérésre*, az élete összekuszálódott szálainak rendezésére hívott. Az elnyomott és elfojtott érzések kimondatása és felszínre engedése nélkül, - amit Jézus mindig megtetett a hozzá fordulóval -, és az ezt követő *életrendezés* nélkül nem képzelhető el a tartós gyógyulás, a teljességbe való elbocsátás, amit a Megváltóval való találkozás ma is ígér.

Akkor tudunk mi magunk is vigasztalók, és megvigasztaltak lenni ebben a sok tekintetben reménységdeficitos világban, ha az embert a maga összetettségében értelmezzük. Közben azt sem felejthetjük el, hogy szimbolikus példát adva az alázatról, Jézus az utolsó estén nem a tanítványok fejét, hanem a lábát mosta meg! Így legyünk és így lehetünk mi is, mai tanítványaiként „*lábmosókká*” a másik ember felé.

Dr. Pócze István (2021)